

Laan at indvinde en Kursgevinst. Jeg synes derfor, at den højtærede Finansminister skulde have delt den Ære med den tidligere Finansminister, og jeg kunde tænke mig, at han omtrent havde udtrykt sig som saa: i Kraft af en lykkelig Arv fra min Forgænger har det været mig muligt at indtjene denne Kursgevinst. Men Ministeren tog nu alene Æren. Dette Laan har, selv om Socialdemokraterne ikke modsatte sig det, den Gang det blev vedtaget, jo alligevel været udsat for megen Kritik siden da, og man har søgt at erobre al den Tilslutning til denne Kritiseren, som man paa nogen Maade kunde overkomme. Nu bagefter glæder man sig over dette Laan, fordi man har kunnet indvinde denne Kursgevinst. Paa den Maade kan man jo tage Fordelen to Gange.

Det var altsaa denne Post paa 35 Mill. Kr. Men desuden er der jo indbetalt 23—24 Mill. Kr. Valutaskat, saaledes at ærede Medlemmer vil se, at hele den Sænkning af vor Statsgæld, der er sket, i Virkeligheden beror paa disse to Poster, Kursgevinsten ved Konvertering af Statslaanet og Afbetalingen til Nationalbanken, der er udskrevet i Form af Skat. Tilbage til den ordinære Afbetaling paa Statsgælden bliver der egentlig saa godt som ingenting. Dette er det virkelige Forhold, og det kan man yderligere faa konstateret ved at se paa det foreliggende Finanslovsforslag. Ministeren har her opført til Afbetaling paa Statsgælden, baade den indenlandske og den udenlandske, et Beløb paa 14,3 Mill. Kr., og ser man lidt højere oppe, saa finder man, at Ministeren optager et Laan paa 10,5 Mill. Kr. Forholdet er altsaa det, at der bliver 3,8 Mill. Kr. til Afbetaling paa Statsgælden til næste Aar, eller i hvert Fald Statsgælden vil kun sænkes med dette Beløb. Saaledes ser det ud, naar der hverken er Kursgevinst eller nye Skatter at falde tilbage paa. Det er det, man kalder det faste Finansstyre. Jeg maa nu tilstaa, at jeg kan ingen Fasthed se i dette. Men „Social-Demokraten“ fortsætter den omtalte Artikel med at sige: „Forskellen mellem Venstres og Socialdemokratiets Finansstyre er klart og ligetil. Tal er Kendsgerninger, som ingen kan komme udenom. Venstre forøgede Skatterne og viste en enestaaende Opfindsomhed i nye Skatteobjekter, forøgede Statsgælden med flere Hundrede Millioner Kroner foruden dem, som medgik til Sønderjyllands Genforening, og Venstre skar ned paa Tjenestemænd, gamle og fattige. Socialdemokraterne har paa alle tre Punkter gjort det modsatte. Vi har, som „Køben-

havn“ bebrejder os, givet Afkald paa Skatter, vi har nedbragt Statsgælden i det sidste Aar ud over det almindelige Afdrag med 40 Mill. Kr., en Oplysning, som „København“ stille og roligt fortier for sine Læsere. Og Socialdemokratiet har endelig forbedret Forholdene for Tjenestemænd, gamle og arbejdsløse paa alle de Omraader, hvor det var retfærdigt og muligt. Dette er Forskellen, og Tallenes Kendsgerninger kan ingen rokke ved.“ Ja, jeg har nu allerede gjort opmærksom paa, hvorledes det forholder sig med Nedbringelsen af Statsgælden, og jeg skal sige et Par Ord om Opfindsomheden, thi dér tror jeg næsten, at „Social-Demokraten“ har Ret, jeg tror aldrig, Socialdemokraterne var blevet saa opfindsomme, at de kunde have skabt Balance. For saa vidt er det altsaa rigtigt, saa langt strækker deres Opfindsomhed sig ikke. Men de har alligevel været saa opfindsomme, at de har kunnet finde paa at bevare alle de Skatter, som var tilvejebragt paa nær Sveskerne — dem kunde de ikke fordøje. Hvorfor har de nu det? Jo, af den simple Grund, at der ingen var, der vilde have med det at gøre, som de selv havde fundet paa. Det var nemlig, det husker man jo nok, en betydelig Formueafgift, som de vilde have taget, og det var der ingen, der vilde være med til. Og naar der nu siges, hvad i øvrigt Skatterne angaar, at Socialdemokraterne har gjort lige det stik modsatte af Venstre, saa er dette jo slet ikke rigtigt. Forholdet er just det, at der i Løbet af 2 Aar er betalt nogle og fyrretyve Millioner Kroner i Valutaskat, og mere interessant er det at se, at Halvparten af disse har de just taget væsentlig paa det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Opfindsomhed. De kunde altsaa ikke finde paa noget, der var bedre, og selv om de mente at have fundet noget, der var bedre, saa var der ingen, der vilde have med det at gøre. Altsaa, de har opkrævet Skatter i Løbet af disse to Aar vel for 44 Mill. Kr. Og hvad Laanene angaar, saa passer det jo heller ikke, hvad „Social-Demokraten“ skriver, at der ikke er laant, thi Forholdet er jo det, at i 1925—26 laante man 11 Mill. Kr., og i 1926—27, altsaa indeværende Finansaar, laaner man 14¼ Million og i det kommende Aar lige ved 10½ Million. Alt i alt vil det sige, at man i disse tre Aar laaner nær op ved 36 Mill. Kr. Saaledes ser Forholdet ud, baade med Hensyn til, hvorledes man har nedbragt Statsgælden, hvorledes man har udskrevet Skatter, og hvorledes man har laant. Jeg kunde fristes til at stille det samme Spørgsmaal som det ærede Medlem Hr. Pürschel, om ikke den højtærede Finans-